

Патријарх Порфирије: Нека мир и љубав у нама и међу нама буду наш непоколебиви животни програм и циљ

Поводом Дана сећања на жртве НАТО агресије, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је служио 24. марта 2025. године на аеродрому Пуковник-пилот Миленко Павловић у Батајници помен пострадалима у бомбардовању наше земље пре 26 година. У наставку доносимо беседу Његове Светости Патријарха:

У име Оца, Сина и Светога Духа.

Драга духовна децо, браћо и сестре,

Увек се, у оваквим тренуцима сећања на горке епизоде наше многострадалне историје, која је од времена пропасти Царства српског па до наших дана имала врло кратке временске интервале мира и благостања, тешко осмељујемо да говоримо. То је оно туробно осећање кад нам недостаје речи и мањка мудрости да ишта кажемо, а чињенице не допуштају да ћутимо. Тада нам неодољиво у памет навиру речи старозаветног пророка и цара Давида, који је с болом певао о себи и страдању свог народа речима: Због тебе нас

убијају ваздан, сматрају нас овцама за клање (Пс 44, 22). Као да је говорио о историји српског православног народа у 20. веку, а не о јеврејском народу хиљаду година пре Христа.

А ако ћемо озбиљније приступити феномену рата, није ли он Каиновим братоубиством постао трагични модел комуникације међу људима, како појединцима тако и народима и државама. Српски народ је због константних непријатељских претњи по опстанак, на простору који му је Бог подарио, судбоносно проговорио устима бесмртног Његоша: Крст носити, нама је суђено! и: Васкрсења не бива без смрти, чиме је констатовао све што је било пре њега, али и најавио будуће. То нам у ствари открива да је Давид, говорећи о себи и својима, у ствари приповедао о свакоме од нас, и као појединцу и као народу.

И како да нормалног човека не хвата страх кад види колико се, само у овом тренутку, води крвавих ратова у свету. Атмосфера земље, што је поражавајуће за све нас, засићена је мирисом људске крви. Светска јавност свакодневно је засута вестима о истребљујућим братоубилачким сукобима. Црни облаци мржње међу људима скривају од наших погледа небеску Светлост и благослов присуства другог човека у нашем животу. Вести о хиљадама невинно убијених, деце, жена и стараца, оних који су упућени на фронт, непосредно нас стављају пред лице трагичне стварности овога света и намећу питање: Зашто смо се као људи родили? Чему уопште људски живот ако га губимо на овакав начин? И због каквих вредности га губимо? Зар се и ми који вечерас стојимо овде у Батајници нисмо могли наћи на месту трогодишње Милице Ракић и пилота пуковника Миленка Павловића, који су због бахатости моћних овога света окончали свој овоземаљски живот неправедно?! Свако од њих је, на свој начин, постао синоним за невину жртву принету на олтар слободе нашег народа и за мир у нама и међу нама.

Кржави бомбардерски пир који је над нашом отаџбином и народом спроведен, како се случајно не би десило да Срби у миру дочекају ново столеће и миленијум, разоткрио је и наша лица и лица наших тирана и душмана. Као крштени народ тај злочиначки акт, на један тежи начин, вратио нас је себи и упутио Богу и ближњима као вредностима које не смеју бити доведене у питање. Тада смо, као ретко кад, могли да се посветимо разумевању и усвајању речи Христових: Љуби ближњег свога, па и даље и дубље од тога: Љубите непријатеље своје. И вечерас исте заповести о љубави дозивамо у сећање и у наша срца.

Ми, нажалост, знамо да је ретко ко међу нама способан да воли непријатеље.

То могу само охристовљени људи Божји, светитељи Божји. Ипак, баш због тога, на данашњи дан осећам дужност и одговорност да са трона Светог Саве позovem све његове духовне потомке, све нас, да имајући у виду свете речи Христове Љуби ближњег свог као самога себе не поступимо њима сасвим супротно, те изаберемо као правило свог живота свепогубни принцип Мрзи ближњег свог. Јер мржња рађа мржњу и све без изузетка уводи у врзино коло мржње и спиралу зла у којем сви постајемо губитници. Да међу нама не постане *modus vivendi*: Ако не елиминишем или уништим ја тебе ти ћеш елиминисати или уништити мене.

Браћо и сестре, Господ нас позива да сви једно будемо. Дакле, поручује нам да смо потребни једни другима, да праштамо и тражимо опроштај једни од других, да допустимо другоме да постоји поред нас, да видимо у ближњем икону Божју, односно свог вечног сапутника и брата. У том кључу треба разумети речи Господа нашег Исуса Христа којима Он почиње своју спаситељску мисију: Покајте се, јер се приближи Царство небеско.

Покајање треба да буде наш пут и наш избор, јер покајање је приближавање Богу и приближавање једни другима, покајање је обнова и преображај без којег нема избављења; „избављења” од најстрашнијих међу свим проклетствима човековим – мржње и рата; мржње и рата у себи и мржње и рата међу нама. Покајање за нас не значи ништа друго него да читаво своје биће, коленопреклоно, непрестаном молитвом окренемо Богу, да своја срца посветимо добру, лепоти, милосрђу, смирењу, кротости, племенитости, радости, свакој врлини, пуноћи, љубави и миру као Богом благословеном смислу живота. Једном речју, да свако од нас буде бољи да би нам свима било боље. Зато нека мир и љубав у нама и међу нама буде неодступни и непоколебиви животни програм и циљ. То мора бити наш избор ако желимо да се и даље називамо и будемо деца Светог Саве и Светог кнеза Лазара, најсјајнијег светог ратника из рода нашега. Само тада, као појединце и као народ, Бог нас неће оставити без одговора, без своје помоћи и без свог светог благослова.

Зато одбацујући сваку мржњу у себи и изван себе, наше обраћање претварамо у молитву Богу љубави да упокоји душе свих невиних пострадалих у злочиначком НАТО бомбардовању наше земље 1999. године, најпре деце, благоверног народа, неустрашивих витезова духа, војсковођа и војника, као и да Господ укрепи наш народ, а нарочито оне који ране рата трајно носе на срцу и на телу, у сваком јеванђељском добру за дане и времена која су пред нама и да се никада и никоме не понови страдање које смо поднели. Зато

завршимо ово скромно и искрено слово молитвом блаженопочившег патријарха Павла:

Господе Исусе Христе, Боже наш, прими ово наше усрдно мољење и опрости нам сагрешења наша. Помози нам, Ти, који си ради спасења свију пошао на крст и смрт претрпео, да и међу нама, и у целом свету, мржња уступи место љубави, немир – миру, жалост – радости, да тих и миран живот проведемо као људи Твоји и браћа међу собом. Господе мира и љубави, помози нам да се на пут Теби вратимо. Сачувај земљу нашу и народ од неправде, насиља, међусобне заваде и неслоге, и немој уклонити светњак Цркве наше испред Себе. Јер си Бог милости, доброте и човекољубља, и Теби славу уносимо, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова. Амин.

th: 0px;

spc.rs